

spolupůsobil činně na tomto trestném výsledku. Okolnost, že snad, jak se stížnost domnívá, Aloisie R-ová to byla, která jako dítě potulných rodičů následkem svých větších znalostí světa a bohatších zkušeností zařídila směr cesty do P., nevylučovala by subjektivní zodpovědnost obžalovaného, o kterém nevyšlo na jevo, že by si nebyl býval významu a dosahu svého jednání vědom, o němž naopak celý způsob provedení činu a zejména tajný způsob odcestování dokazuje, že má takovou míru schopností usuzovacích a rozpoznávacích, které mu protiprávnost jeho jednání k vědomí přivést mohly. Nevyžadujeť se v subjektivním směru nic více, než aby si byl pachatel vědom, že jeho spolučinnost byla protiprávní, to jest nedovoleným zásahem do mocenských práv rodičů. Toto vědomí obžalovaného plyne z úvahy, že obžalovaný podle zjištěných okolností skutkových věděl, že útěk nezletilého dítěte se stal bez vědomí jeho rodičů.

Čís. 1865.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19. ř. zák.).

Pokud ospravedlňuje bezelstnost při užívání chráněné podobné známky svolení člena správní rady akciové společnosti, pro niž je chráněná známka zapsána.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1925, Zm I 319/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé obžalobkyně firmy Jiří Sch., akc. spol. v Ústí n./L. do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 14. srpna 1923, jímž byl obžalovaný podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle §§ů 23 a 25 zákona na ochranu známek, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti, opírající se číselně o důvody zmatečnosti Šu 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř. nelze přiznati úspěchu. Osvobozující výrok je vybudován v podstatě na úvahách, vylučujících subjektivní zavinění obžalovaného. Nalézací soud po té stránce vzal na základě svědecké výpovědi Rudolfa H-y za prokázáno, že obžalovaný na jaře 1923, chtěje rozpory, vzniknuvší ve známkových záležitostech s firmou žalující, ústně po dobrém vyrovnati, došel se svědkem H-ou do továren Schichtových, ptal se tam po úředniku, který rozhoduje ve věcech známkových, a, byv odkázán na správního radu K-a, mluvil předně o výtkách, učiněných firmou Schicht ve příčině užívání známky »stojícího srnce« — zapsané pro obžalovaného dne 20. září 1921 — a tázal se pak, zdali by firma Schicht s tím souhlasila, by užíval za známku »srnce s dítětem«, načež správní rada K. odvětil, že »rozhodně ne«. Když mu pak obžalovaný ukázal náčrtky známek nových, doposud neužívaných, totiž »srnčí hlavu« a »stojící sajku«, prohlásil K., že firma Schicht »tyto známky chráněny nemá« a když obžalovaný na to prohlásil, »že si je tedy dá registrovat«, pokrčil K. rameny, aniž odpověděl, v čemž svědek H. spatřoval souhlas K-ův a, čemuž zřejmě tak rozuměl i obžalovaný, který po odchodu řekl, že je rád, že konečně věc jest vyřízena,

že pojedě do Liberce a dá si tyto dvě známky zapsati do rejstříku. Z tohoto skutkového zjištění, jež ve smyslu Šu 258 tr. ř. je závazným pro řízení zrušovací, vyvozuje nalézací soud po stránce subjektivní, že obžalovaný spatřoval z dostatečných příčin v chování se K-ově svolení žalobcovo k používání nových dvou známek, a že jich pak bezelstně používal. Tento na volném hodnocení průvodního materiálu založený výrok napadá stížnost způsobem nepřipustným, tvrdíc, že z výpovědi svědka H-y nelze vyvozovati závěry, k nimž dospěl soud nalézací, že při dotyčném rozhovoru jednáno bylo hlavně o dosavad obžalovaným užívané známce »srnce« a že konečně ze skutečnosti, že správní rada K. na závažné sdělení obžalovaného v příčině zamýšleného registrování známek »sajky« a »srnčí hlavy« pouze pokrčil rameny, nelze ještě usuzovati na svolení K-ovo k tomuto obžalovaným zamýšlenému zápisu. Avšak vývody těmito pouští se stížnost do nepřipustného brojení proti volnému hodnocení průvodů a založenému na nich volnému přesvědčení soudcovskému. Lze připustiti, že by snad možným byl i závěr, který činí stížnost, avšak rozhodujícím jest jediné logicky bezvadný a proto libovolnými závěry stížnosti neodporovatelný závěr nalézacího soudu.

Neprávem dovolává se stížnost dále dopisu ze dne 25. srpna 1922, jímž prý obžalovaný výslovně byl upozorněn, že se znovu dopustil nedovoleného zásahu v právo známkové. Ovšem dopisem z tohoto dne upozorňuje firma žalující obžalovaného, že svého času (v dubnu 1922) dala své svolení k používání známky »srnce s chlapcem«, že však nyní obdržela kousek mýdla (obžalovaným prodaného), vykazující firmu obžalovaného a známku se zvířetem podobným srnci (jelenu), jejíž užívání si firma Schicht pro snadnou zaměnitelnost s chráněnými známkami vlastními zakazuje. Avšak stížnost přehlíží, že obsah onoho dopisu nalézacím soudem byl hodnocen, a že soud zjišťuje, že se dopis ten zakládá na zřejmém omylu, ježto, jak soud na základě výpovědi svědka H-y běře za prokázno, právě proti užívání oné známky »srnce s chlapcem« správní rada K. ústně projevil rozhodný odpor. Podle tohoto zjištění, jež se ostatně i srovnává s obsahem dopisu žalující firmy ze dne 19. dubna 1922, jest tedy zřejmým, že obžalovaný z dopisu ze dne 25. srpna 1922, spočívajícího na zjištěném omylu žalobkyně, nemohl rozhodně vyčísti, že se mu právě užívání známek »sajky« a »srnčí hlavičky« zakazuje. Připomíná se v tomto směru, že z dopisu ze dne 25. srpna 1922 vůbec není patrné, kterou známku žalobkyně vlastně závadnou shledává, mluvíť docela všeobecně o jakési známce »zvířete podobajícího se srnci, vztažně jelenu«; že pak ani žalobkyně ve svém původním trestním oznámení, dovolávajíc se onoho dopisu, jasně neuvádí, jakou známku tu na zřeteli má, a že dle celého znění odstavců III—V tohoto oznámení spíše se zdá, jako by dopisem z 25. srpna 1922 byla míněna známka »stojící srnec«, registrovaná pro obžalovaného dne 20. září 1921, jež vůbec předmětem nynějšího trestního řízení není. Za tohoto stavu věci dovolává se stížnost bezdůvodně obsahu dopisu ze dne 25. srpna 1922 a jde zřejmě pouze o nezdařený pokus stížnosti, libovolným výkladem obsahu tohoto dopisu brojiti proti osvobozujícímu výroku. Má-li stížnost za to, že svolení správního rady K-a ještě nestačí, přihlížeje k ustanovením čl. 227 obch. zák. o zastupování akciových společností představenstvem, sluší poukázati k tomu, že by okol-

nost tato snad s hlediska práva civilního mohla mít jistý význam, že však pro obor práva trestního jedině rozhoduje, zda nastaly skutečnosti, ospravedlňující bezelstnost obžalovaného při užívání rozhodných známek. Obžalovaný použil v tomto směru zajisté všemožné opatrnosti, tázav se v továrně Schichtově výslovně po úředníku, který rozhoduje v záležitostech známkových, načež byl odkázán na správního radu K-a; K-em byla též rozhodná prohlášení vůči obžalovanému ve sporných známkových záležitostech učiněna; stěžovatelka sama nikdy v řízení první stolice ničeho nenamítala co do závaznosti a platnosti prohlášení správní radou K-em učiněných a vyhovuje proto po stránce právní úplně výrok soudu, pokud vylučuje k přečinu ve smyslu §u 23 známkového zákona vyhledávané v ě d o m í právě s ohledem na celé chování se K-ovo při rozhodné rozmluvě.

Namítá-li konečně stížnost, že bylo povinností obžalovaného přes sdělení a chování se právního rady K-a přesvědčiti se o tom, zda nejsou přece rozhodné známky pro žalující firmu chráněny, a dovozuje-li dále, že obžalovaný, neučiniv tak, odpovídá za své jednání alespoň pro dolus eventualis, sluší zdůrazniti, že nejspolehlivějším prostředkem urovnati jistou spornou nebo pochybnou známkovou záležitost, je vždy osobní její vypořádání s oprávněnou osobou samou; jestliť při pouhém nahlédnutí do rejstříku nedorozumění nebo nedopatření vždy možným. Tuto nejvhodnější cestu volil též obžalovaný a pokud, jak soud zjišťuje, při rozmluvě této dospěl k přesvědčení, že mu užívání známek »sajky« a »srnčí hlavičky« platně povoleno bylo správní radou a povolaným referentem v záležitostech známkových žalující firmy, jest na straně obžalovaného, následkem zjištěné jeho bezelstnosti každé úmyslné přivodění protiprávního výsledku přímé, i eventuální, přepokládající pouhou možnost protiprávního účinku, vyloučeno. Dodatečné nahlédnutí obžalovaného do známkového rejstříku nemělo by při tomto stavu věci smyslu, ježto zápisy kteréhokoli druhu, jejichž působnosti vůči osobám třetím oprávněný kdykoliv platně se může vzdáti, s ohledem na ústní svolení žalující firmy obžalovaným bezelstně předpokládané, každého významu proti obžalovanému pozbývaly. Aniž bylo proto zapotřebí, zabývati se ostatními vývody zmateční stížnosti, bylo již z úvah shora uvedených, stížnost žalobkyně jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 1866.

Trestání válečné lichvy (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

S hlediska §u 8 zákona nesejde na tom, zda jde o budovu přepychovou.

Pro posuzování přiměřenosti činže přicházejí v úvahu předpisy zákona na ochranu nájemců.

(Rozh. zedne 17. ledna 1925, Zm I 504/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 16. června 1924, jimž byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování podle §u 8 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.